

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν υπηρεσίας καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καί εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀυγούστου 1904

Ἔτος 26*—Ἀριθ. 34

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὴν ἐπιούσαν, 30 Ἀυγούστου, με θαυμασίαν καιρὸν καὶ δια θαυμασίας ἀμαξίτης ὁδοῦ, οἱ περιηγηταὶ μας μετέβησαν εἰς τὸ φραύριον Φερ-δε-Φράνς, ὅπου ἐβρέθει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς νήσου. Ἐνα λεωφορεῖον περιλαμβάναν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀπόσπασμα τῶν φατρῶν νέων, ποὺ εἶχαν μελαψὴν πλέον τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἀνεξάντλητον τὴν εὐθυμίαν.

Ἐφαγαν καλὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ κατόπιν περιῆλθον ὅλην τὴν πόλιν. Ἐπεσκέφθησαν τὸ ὀπλοστάσιον καὶ τὸν πολεμικὸν τῆς ναύσταθμον, τὰ ὅποια ἀφαιροῦν ἀπὸ αὐτὴν πᾶσαν ἰδέαν ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ χαρακτῆρος. Μετὰ τὴν πόλιν, ἐξέδραμον εἰς τὰ περίχωρα ὁ Τωνῆς δὲν ἄφινε τοὺς συντρόφους οὐτὲ ν' ἀναπνεύσουν. Ἠναγκάσθησαν νὰ τον ἀκολουθήσουν εἰς τὸ ἐξοχικὸν στρατοπεδον, καὶ κατόπιν εἰς τὸ σανατόριον, ἔπου ἀποστέλλονται τὰ πρῶτην φοράν ἐρχόμενα ἐξ Ἑβρώπης στρατεύματα, διὰ νὰ συνειθίσουν τὸ κλίμα τοῦ τόπου. Τέλος, ἡ ἐκδρομὴ προεβιτάθη ἕως τὸς θερμὰς πηγὰς τῶν περιχώρων. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσετε ὅτι ἕως τότε, ὄσον πολυάριθμοι καὶ ἂν εἶνε τὰ φαρμακερὰ φεῖδια εἰς τὴν Μαρτινίκαν, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν εἶχαν συναντήσῃ κανέν εἰς τὸν δρόμον των.

Ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς τῆς νήσου δὲν παρέλειψε οὐτὲ τὸ χωρίον Λαμαντέν, ἀλλ' ὠδήγησε καὶ ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του διὰ μέσου τῶν δασῶν, τὰ ὅποια καλύπτουν ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς Μαρτινίκας.

Συνέβη μάλιστα εἰς τὴν περιήγησιν αὐτὴν ἐν ἐπεισοδίων ἄξιον ν'

ἀπομνημονευθῆ ἐν ἐκτάσει ὅπως δῆποτε, δότι τίποτε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπὸ τὰ ἀφορῶντα τὸν κ. Πάττερσων ἀγνωστον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.

Τὴν 31 Ἀυγούστου, παραμονὴν τῆς ὀρισμένης διὰ τὴν ἀπόπλου, οἱ ἐκδρομαῖς, ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν κατὰ τὴν νύκτα, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἰσθμὸν οὗτος ἐνόησε τὰ δύο τμήματα τῆς νήσου. Διήνυσαν τὸν δρόμον των με πολλὴν φαιδρότητα ὅπως πάντοτε. Εἶχαν φορτωσῆσι ἀμάξι τὰ ἀπαιτούμενα φαγητά

ὁ καθένας εἶχε μαζί του γεμάτο τὸ παγούρι του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ προγευματίσουν εἰς τὸ δάσος.

Κατόπιν ἀμαξοδρομίας ὀλίγων ὥρων, ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ οἱ ἄλλοι κατέβηκαν ἀπὸ τὰ ἀμάξι, εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν μέρος τοῦ δάσους καὶ ἔφθασαν, μισθὸ μόνον χιλιόμετρον μακρότερα, εἰς τὸ ἄκρον μιάς ἐξαιθρας, ἐπίτηδες, νομιζέτε, βαλμένης ἐκεῖ διὰ νὰ κόμουν ἓνα ἀναπαυτικὸν σταθμὸν, πρὶν εἰσδύσουν εἰς τὴν σύνδεστρον λόχημν.



Ὁ κ. Πάττερσων, ὀλιγώτερον πὸ ὁ δώκιος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἰχε μείνῃ ὀπίσω, καμμία ἑκατοστὸ βήματα. Δὲν ἀνησύχησαν οἱ σύντροφοί του, βέβαιον ὄντες ὅτι θὰ ἔφθανε καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐπεβίβησαν δέκα λεπτά καὶ δὲν τον εἶδαν νὰ φανῆ, ἐσηκώθη ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ἐφώνασε με δυνατὴν φωνήν;

— Κύριε Πάττερσων! . . . Ἄπ' ἐδῶ, κύριε Πάττερσων!

Καμμία ἀπάντησις· καὶ ὁ ἄπῶν δὲν ἐφάνετο πουθενά.

— Μήπως ἔχασε τὸν δρόμον; . . . ἤρωτησεν ὁ Ραγῆρος Χινσδαίλ, κ' ἐσηκώθη καὶ αὐτὸς.

— Δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπ μακρύνῃ πολὺ ἀπ' ἐδῶ . . . ἀπήνητησεν ὁ Ἄδελ Βίκμπορν.

Καί, ὅλοι μαζί, ἐφώνασαν:

— Κύριε Πάττερσων! . . . Κύριε Πάττερσων!

Ἄνησῆσαν τότε

Ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἤξευρε πλέον τί συνέβη . . . (Σελ. 266, στήλ. γ')

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

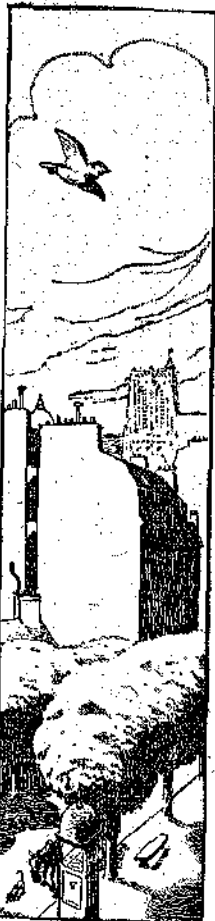
ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΟΜΟΥΣ

"Αχ! τί ώρα!..! Αλλά ή κοιλίτσα του καλού μας Σπουργιτάκη αρχίζει να γουργουρίζει, και τότε θυμάται ότι είχε πετάξει, χωρίς να πάρη μαζί του πιεζιαδάκια. Αί! δεν περ-



Τα καστανά κεφαλάκια κυρίτου.

ραζει... κάτι θα εβρη να φάγη. Κιτάζει απ' εδώ, κιτάζει απ' εκεί, και νά!... Τά διαπεραστικά ματάκια του ανάκαλύπτουν, κάτω στον δρόμον, κρυμμένα δεκαεξά άλλα σπουργιτάκια μεζυμμένα γύρω-γύρω σ' ένα τόσοσο μεγάλο παντεσπάνι... Μπα! θα περισσέψη και γι' αυτόν κανένα κομμάκι... Φορρίτ! Ανοίγει τα φτερουγάκια του, ο καλός μας, και νά σου τον κάτω. Πλησιάζει με δειλά πηδημάκια, και κάνει ένα γλυκό γλυκό «Πουά!» — διά να πιάση



α' Αχ! τί ώρα!..!

κουθέντα... Τα καστανά κεφαλάκια κυρίτου... τα μαύρα χαντράκια των κυττάζουν με ένα θρος... χμ! χμ! όχι πολύ ευνοϊκό.

— Τί θες εσύ εδώ;... Από πού μας ήρθες;

— Θά σας το πώ ύστερώτερα. Αφήστε με πρώτα να τσιμπήσω λιγάκι από αυτό το παντεσπάνι... Είνε αρκετό για όλους μας... Κ' εγώ πεθαίνω απ' την πείνα...

Τά πουλάκια «πεθαίνουν απ' την πείνα» κάθε δέκα λεπτά της ώρας.

— Χί! χί! χί! χί!

Αρχίζουν οι άλλοι κάτι περιπαικτικά γέλια, και κάτι χονδρά πειράγματα:

— Παντεσπάνι μου θέλεις, άρχοντόπουλό μου;
— Θέλεις και μαύρο χαβιάρι για την όρεξ;
— Και σαμπάνια για να ξεδιψάσεις;
— Και πού είναι το παλάτι σου, παρναάω;
— Όδος Κηφισσίας, ή στα έξοχά-

τα Πιτράλινα; ή στα Πυθαράδικα; — Ο μάγεράς σου δεν σου μαγείρεψε σήμερα;
Και άλλα παρόμοια...
Ο καίμενος ο Σπουργιτάκης μας πλησιάζει, και τί νά δ'ή!... Το παντεσπάνι ήτον ένα κομμάκι μουχλιζομένη κουρκιμάνα!

— Φάγε λοιπόν, χωρατατζή μου, αν σ' άρέση! του λέγει μία σπουργιταίνα, κί του κάνει τόπο.
Εκείνος κοινά άηδικομένος το κεφάλάκι του

— Είνε άσχημο και βρώμικο!... Δεν το θέλω! λέγει με κακ'ωμένη φωνή σαν παιδί κακομαθημένο από τα χάδια.
— Α! μά εσύ δεν υποφέρεσαι! Μά; έρχεσαι εδώ να φας... και ύστερα προσβάλλεις το φαγι μας!...

— Βαρειτέ τον! Τί τον φυλάτε;
Τά σκατίζει ο Σπουργιτάκης. Θά τον έκαμναν οι άλλοι του αλατιού, αν δεν έπερνούσε εκείνην την στιγμήν ένα κάρο, να σκορπίση το κοπαδάκι των πουλιών στους πέντε ανέμους.
(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Χάριν της υγείας της κόμης, ή χωρίστρα δεν πρέπει να γίνεται πάντοτε εις το αυτό μέρος, αλλά νάλλάσση θέσιν συχνά.

* Επιβλαβές διά την ζωτικότητα της κόμης είνε το κατσάρωμα διά πυρακτωμένου σιδήρου. Άνεκτά είνε τα χαρτιάκια, αί φουρκέται, ή τα μπαγιχουντί, αλλά και με αυτά δεν πρέπει να πολυσιγγωνται αί τρίχες.

* Τών μικρών παιδιών τά μαλλιά δεν πρέπει να κόπνυνται ποτέ σύρριζα. Η συνήθεια αυτή δεν ώφελει διόλου εις την τριχοφυίαν, ενώ εξ άλλου δύναται να προξενήση πολλός άσθενείας.
(Έκ της «Εφημερίδος της Υγείας»)

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια.)

Τήν έβλεπα ν' απομακρύνεται, και δεν έτολμούσα να της φωνάξω... Είχα ιδή τόσοσ ώρατον δειρον εκείνο το βράδυ! Είχα ιδή την εξαδέλφην μας με δόλολευκα ένδύματα να κάθεται επάνω εις ένα χρυσόν θρόνον, και γύρω της έστεκόμεθα έμεις, όλα τά αδέρφια. Έπηγαίναμεν ένα-ένα και την έφιλούσαμε, ενώ εκείνη έγλάυσε κ' έλαμψε από την χαράν της, και, — αυτό είνε το θαυμάσιον του ύνειρου! — με κάθε φίλημα πού της έδίναμεν εις τα μάγουλα, έπεφτε από τά χείλη μας και από ένα ώραϊότατο τριαντάφυλλο. Έπεφταν τά τριαντάφυλλα κ' έγέμιζαν την ποδιά του φορέματός της, και από εκεί έκυλούσαν μέσα εις ένα χρυσό καλάθι, το έποϊον είχε χειλιόση. Και έλεγεν ή εξαδέλφη μας, — εις το ύνειρον, έννοείται:

«— Δεν αλλάζω αυτά τά τριαντάφυλλα οπτε με όλα τα πλούτη του Κροϊσού. Είνε τά δάρα της αγάπης σας, τά όποια δεν αγοράζονται με χρυσάφι...»

Λέγουν ότι τά ύνειρα είνε άπόρροια τών έντυπώσεων τός όποιος δέχεται και τών σκέψεων τός όποιος κάμνει ο άνθρώπος την ήμέραν. Και εις την περίπτωση αυτήν ή παρατήρησις εκείνη ήτο άληθεστάτη. Τόσην όμως έντύπωσιν μου είχε κάμη το ύνειρόν μου ώστε δεν έλειψα να το πώ στην μαγειρίσά μας, την κυρά-Μπήλιω, ή όποια έκαυχάτο ότι ήξευρε και τα έξηγουσε, τά ύνειράτα.

— Δεν είνε καλό το ύνειρό σου, κυρία Δέσποινα, μου άπήντησε λέγεις και καυγάδες θάχετε με την εξαδέλφη σας, — και ο Θός να βάλη το χέρι του να βγη σέ καλό... Έγώ, να σου πώ την άλήθεια, αν τύχη και μείνη αυτή εδώ νοικοκυρά, θα φύγω από το σπίτι σας, όπου νέα έμπηκα και έγέρασ με καλή καρδιά... Δεν θά μου άρσσε διόλου να την έχω στο κεφάλι μου, την κυρία εξαδέλφη σας...

Κατάπληξιν μου έκαμναν τά λόγια αυτά της Μπήλιως, όχι τόσοσ διά την έρμηνείαν του ύνειρου — δεν είχα εγώ, από μικρή, τέτοιες δαισιδαίμονιες! — όσον διά την δήλωσιν της ότι θα έφρουγεν από την ύπηρεσίαν μας. Είχε λοιπόν γνωσθή κι' όλας εις τόν κύκλον τών ύπηρετών και τών ανθρώπων του κτήματος ή άπροσδόκητος αλλαγή της τύχης μας; Πριν περάσουν δύο ήμέραι, όλος ο κόσμος το είχε μάθη ότι έπρόκειτο να μας βγάλοσιν.

Δεν άπήντησα εις τά λόγια εκείνα της Μπήλιως, εκείνη ένόησεν ότι δεν έκαμα καλά να μου άρχίση τέτοιου είδους όμιλίαν, και δεν έπροχώρησε περισσότε-

ρον' ήμουν όμως με την έντύπωσιν αυτήν άκόμη, όταν προσελήθην να γνωμοδοτήσω διά την κυριότητα και κατοχήν του Άφείδου. Δι' αυτό ίσως παρεσύρθη και άπήντησα κίπως άπότομα, ενώ ήμπορούσα να συμβιβάσω πολύ καλά τά πράγματα, και να πώ:

— Δικός μας είνε ο Άφείδος, αλλά, αφού άρέση της Φρόσω, πρέπει να τον κρατήση, — τώρα μάλιστα πού θα φύγωμεν έμεις δια την Σύρον...

Αν έλεγα αυτό, ίσως ν' άπαντούσε και ή Φρόσω ότι δεν θα μας άφινε να φύγωμεν, ότι θα έμένεμεν πάντα μαζί, — έπως άλλως τε είχεν έκφρασθή εις την μη έρα μας.

Τώρα όμως τά πράγματα ήσαν πάλιν πολύ διαφορετικά. Η Φρόσω το είχε φωνάξη καθόρα, έτι μας μισεί όλους! Το ήμερο περιστεράκι πού ήτο από βραδύς, μετ βλήθη το πρωί εις αγριόγυγταν, — με τά νύχια της έξω. Τα λόγια πού μας έφώναξε, ήσαν σαν να μας έλεγεν ότι μας έδιωχνε από το σπίτι της. Νά την παραλαίσωμεν έμεις να μας κρατήση, ενώ ήξεύραμεν πλέον τον χαρακτήρα της πού άλλαζεν άποφάσεις, όπως άλλαζε διευθύνσεις ο σιδερένιος πετεινός, ο όποιος έχρησιμευ ως άνεμοδείκτης εις την κορυφήν της στέγης μας; — Α! όχι. ποτέ! Οι έξευτελισμοί δεν ήσαν πρηνήματα καλά δι' ήμας, — αφού μάλιστα και αί ύπηρετίαι δεν ήσαν ευχαριστημένα με την προδλοποιήνην μεταβολήν εις την διεύθυνσιν του σπιτιού, και έσκέποντο να φύγουν...

Αυτάς τας σκέψεις έκκμηνα, ενώ μετέβαινα εις το δωμάτιον της μητέρας. Ένδύματα καλών να της άνακοινώσω τί συνέθη, και ίσως αυτή με την κρίσιν και την διορατικότητά της να εύρισκε κανέν μέσον θεραπείας.

Φαίνεται ότι δεν ύπήρχε τοιοϋτο, διότι ή μητέρα, όταν ήκουσε τας λεπτομερείας του τελευταίου επεισοδίου με τον Άφείδον, έμεινε πολλήν ώραν σκεπτική. Και τέλος μου είπε:

— Υποθέτω, Δέσποινα, ότι πρέπει να φύγωμεν πολύ ένωρίτερα, παρ' όσον έλογάριασα κατ' άρχάς...

Εκείνην την ήμέραν ή Φρόσω άπιερώθη δηλ εις τόν Άφείδον. Τόν έπήρε κ' έτρεψε μαζί του εις τόν κήπον. Δεν επέστρεψε καν να φάγη μαζί μας το μεσημέρι. Ως μου έλεγαν άργότερα, έχάρτασε με βερύκοκκα και με ροδάκινα και με σταφύλια, τά όποια δεν είχαν ώριμάτη άκόμη. Εις τόν ύπηρετήν, ο όποιος μετά πολλάς άναζητήσεις, είχε κατορθώη να την εύρη δια να την ειδοποιήση ότι είχαν έλθη και περάση ή ώρα του φαγητού, άπήντησε καταθυμωμένη:

— Φύγε απ' έμπρός μου! μή με σκοτίζης!

— Μά, κυρία Φρόσω, μ' έστειλε ή κυρία...
— Κυρία είμαι εγώ εδώ, και σε διατάσσω να χάθης απ' έμπρός μου άμέσως!

Έκμε άπριόγραπτα παιχνίδια με τόν σκόλον. Έπέρασαν και από τόν άνθόκηπον με τά κανονικά αϋλάκια του, όπου ο καλός γέρος-κηπουρός μας Μάνθος έκκαλλιεργούσε σπάνια φυτά και άνθη με τόσην προσίωσιν και αγάπην, ώστε δεν άφινε κανένα να πλησιάη εκεί, και έφώναζε διαρκώς: «Μή! μή! μή!» άμα έδλεπε κανένα χεράκι ν' άπλώνεται με σκοπόν να κόψη καμμίαν κόκκινην καμμίαν ή κανένα κίτρινο γαρύφαλλον. Αυτή ή μανία του μάλιστα να μην έννοη να κόψη άνθη, παρά όταν το ένόμιζεν αυτός εύκλιρον, και αί άγριοι; φωνές του «Μή! μή!» είχαν κάμη τόν γείτονα μας κτηματίαν, τόν κ. Άντωνίου, ο όποιος έκκαλλιεργούσε, κατά την φρασεολογίαν του, πεπόνιζ, αγγούρια και... καλαμπούρια, να είπη:

— Ο Μάνθος, αν δεν είχε αυτό το «Μή!» θά ήταν και ο ίδιος... άνθος!

Φανταζεσθε λοιπόν την άγανάκτησιν του αγαθού μας Μίνθου, όταν έπήγε να ποτίση και να περιποιηθ ή άνθη του και τα εύρηκεν όλα πατημένα, ξεριζωμένα, κ'ωμένα — «Γής Μαδιάμ, σαν να πέραςε έλακισιη παγανιά από Αηστίατους!» — Έτσι έλεγε τούς Φιλιστιούς.

— Υποβάλλω την ψάψι μου, κυρία Μυράλη! έλεγε κατακόκκινος από την ταραχήν του. Δεν έννοώ να μείνω εδώ ντροπισμαμένος. Τά άνθη του Μάνθου ήσαν εξακουστά σ' όλον τόν Πέρο και τούς άλλους τόπους, και τώρα δεν μένει ούτε φυλλαράκι!... Έξ αίτίας αυτήνης... αὐτήνης... Πώς την λέγε;...

Και ήτον άπαρηγόρητος δια την καταστροφήν τών κόπων του. Τά γέρικα και ζαρωμένα βλεφάρα του ήσαν υγρά από τά δάκρυα...

Δεν έπήγαυνε πίσω και ή δική μας λόκη. Αλλά έπρεπε να κάμωμεν ύπομονήν ολίγης ήμέρας, και να έπιταχύνωμεν την αναχώρησιν μας, χωρίς να παρεξυνηθ περισσότερον αυτή ή λυπηρά κατάστασις.

Η μητέρα προήγγειλε κανείς να μην ένοχλήση την εξαδέλφην μας, να την άρίσουν ελεθέραν να κάμη, ότι ήθελε. Και είχε δίκιον διότι ή φωτιά της παρηφοράς, έταν δεν εύρίσκη τροφήν, γρήγορα ξεθυμαίνει...

Όλο εκείνο το απόγευμα, ή μητέρα

έκάθησε εις το δωμάτιόν της και έγραφε διάφορα γράμματα, τά όποια έκρινε να σταλούν με το πρωϊόν ταχυδρομείον. Κατέπιν έκύταξε τούς λογαριασμούς τών κτημάτων και τας άλλας δσοοληφίας της περιουσίας, την όποιαν έπρεπε να επιστρέψη εις την νόμιμον κληρονομόν. Και είχε πλέον δύτη ο ήλιος, όταν κατέθηκε εις το προαδλιον να πάρη τόν άέρα της.

Εκαθήμεθα όλα τά παιδιά εκεί, όταν είδαμεν τέλος να έρχεται ή Φρόσω. Έπέρασαν από έμπρός μας σιν αστραπή, μαζί με τόν Άφείδον. Έπήγε κατ' εύθείαν εις το σπίτιν τών σκόλων, τόν έκλειδωσε μέσα, κ' έπήρε το κλειδί εις την τσέκην της Έπίστρεψεν έπειτα,



Εκώλησε το πρόσωπόν της... (Σελ. 270, στήλ. α')

έτρεξε και άνέθη εις την βεράνδαν, κατακόκκινη με τά μαλλιά της σκορπισμένα άτακτα εις τούς ώμους της, — χωρίς να γυρίση να μας όμιλήση. Μετ' ολίγον ήκούσαμεν το ήλεκτρικό κρουδούνι το όποιον έκτυπούσε διαρκώς από το δωμάτιον της. Έπαιτούσε το κουμπί, έως ότου ένερανίσθη έμπρός της ή ύπηρετίαι, και την διεταξ να της φέρη επάνω να φάγη.

Η μητέρα είχε δώση εγκρίτως διαταγάς, κανείς να μην εναντιώνεται εις τας ιδιοτροπίας της Φρόσως. Δι' αυτό δεν ήργησε να στρωθ ή και να έτοιμασθ ή το τραπέζακι εις το δωμάτιόν της. Αλλά, πού να καθήση ή Φρόσω να διεπνήση με την ήσυχίαν της!... Την είδα-

ροβόλον Χαραγήν, Κίτρινη Μάσκαν και Βασιλειοσάν των Κυμάτων. — ὁ "Ελλην Ἀθλητής με τὴν Διονυσίδα Πηγήν, Ναυοικῶν, Μόνοσιν, Νεραγιούσαν και Ἀκαχίαν" — ἡ Διακριτοῦσα Ἀρσενία με τὸν Πολιτικὸν Ἀστέρη, Μελαγχολικὸν Ἐρημίστην, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Δίμοσταν Ἰεροσολίτην και Πλεκτροκὸν Σαινθῆρα. — τὸ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι με τὸν Μερσίαν, Φαρμακοῦσαν, Εἰρήνην τὴν Ἀθηνάϊαν, Ζαππίδα, Πικραμένην Καρδοῦσαν και Ἀταβόριον Ρόδον. — τὸ Ἄρθος τῆς Ἀλόης με τὸν Ἀναπόκριτον. — ὁ Βαρνομαργδος Ζεδο με τὸν Πύργον τῆς Πέτρας, Μιμητὴν τοῦ Σανταροῦ, Χαριεργὸν τῆς Θαλάσσης, Ἐωθινὸν Ἀστέρη και Φῶς Διάβολον. — ἡ Ἄστρις τῆς Πλειάδος με τὴν Διχρωμον Φώδιαν. Μελλοῦσα Διπλωμάτην, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Λουλοῖδὴ τῆς Καρδίας και Νεραϊδαν τῶν Σπευδοῦν. — ὁ Ἄγγελος τῆς Χαρῆς με τὸν Μελλοῦσα Διπλωμάτην, Ναυοικῶν, Ταπεινὸς Γλασεμί, Ἄστρο Ποντικῆν και Ἐομερῶσαν. — ἡ Γαλιτῆς Ἀγκίρας με τὸ Νεροθάλασσο Κολοῖθι. — ἡ Μαγεμένη Ἀεροθαλασσιὰ με τὸν Ναυίτην τῆς Προποντιδος, Διονυσίδα Πηγήν, Νεροθάσσο Κολοῖθι, Μαγεμένον Ἄστρο και Δο. Ρ. Μ. — ὁ Ναυαγος τῆς Κυθίας με τὸν Ἰερο Καβαρινάκι, Ὀχρὸν Ἀμαραντον, Φαλιρκὴν Ἀροσίν και Γαλακίαν. — ὁ Φωστὴρ τῆς Ἡλείου με τὴν Αἰθερίαν Ψυχὴν, Χαριτωμένο Ἄγγελοδὸν, Λουλοῖδὴ τῆς Καρδίας, Ἐδανδρον Ἡπειρον και Ἀροσίν τῶν Ἀνακαυθῶν. — ἡ Αἰθερία Ψυχὴ με τὴν Βασιλειοσάν τῶν Αἰθερίων, Χαριτωμένο Ἄγγελοδὸν, Φωστῆρα τῆς Ἡλείου, Ἐδανδρον Ἡπειρον και Ἀσδὸν τῆς Ἐρήμου. — ἡ Παλλὰς με τὸ Ἄρωμα Ἰου, Γιοχόουλεν, Ἀγυμμένο Σπίρτο, και Ἀργυρῶν Πατοῦσιν. — ὁ Σθενελαΐδας με τὴν Δοκίμοσαν τῶν Σαλδῶν, Πολικὸν Ἀστέρη, Στ. Λά-Φαλονά, Μή με-Λημεῖσαι και Ἀκαχίαν.

νυμα; αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται ἀν δὲν σου ἀρέσῃ αὐτὸ που ἔχεις, εἰμπορεῖς με πληρώσεις 1 ἄρ. και ὁ τὸ ἄλλῃς; Ἄστρον Ἄνεσμα (ἔχει καλῶς) Ἄσπιδα τῆς Ἀθῆναις ([Ε] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν) χαίρει που ἐπαυλαμπάνει τὴν ἄλληλογραφίαν σου, χωρὶς νὰ διδῇ τὸσον ἀμυσίαν εἰς τὴν λυπηρὰ γεγονότα. Ἄρθος τῆς Ἀλόης (χαίρω που ἔγιναι καλὰ [Ε] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν και γράφω μου τώρα σωθὰ) Ταρλαμπούσαν, Νάρκισσον ([Ε] ὁ κ. Φαίδων πολὺ εὐτυχῆς που σου ἀρέσουν τόσον τὰ εἰρηγίματα σου). Βαρνομαργδον Δία ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν) ἄλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν γράψῃς εἰς λυσοχάρτον, διεβίθασα πρὸς τὸν κ. Φ. τὸ συγχαρητήρια τῆς μαμάς σου, διὰ τὰ ὅποια τὴν εὐχαριστοῦν πολὺ. Ἄστρις τῆς Πλειάδος ([εἰσελιτὰ εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις]) Ζαχαρίαν Καβιδοῦλετον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊν και τὸσον πατριωτικὴν ἐπιστολήν) Μαγεμένην Ἀεροθαλασσιάν ([εἰσελιτὰ]) Ἄγγελον τῆς Χαρῆς, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ([εἰσελιτὰ]) Θυραγὸν τοῦ Παραδίσκου ([εἰσελιτὰ]) Ἐμμ. Κορωάδον (ἔτσι ἀπέλλου ἀνίματα; τί λέγει ὁ Ὀδηγός;) Πτωχικὴν Καλόστην ([εἰσελιτὰ]) Ἀσπρὴν Παρχαλιάν (ὁ Ἀνακίς ἐλεεινὸν εἰς περιεκαὸν με τὰς ἀδείας του δι' αὐτὸ δὲν του; εἶδαν;) Βολέτταν τοῦ Ἰελλμοῦ (ἴπως δὲν ἐνθυμῆσαι βῆ ἔλαβε Γ' Βραβείον εἰς τὸν 7ῶν Διαγωνισμὸν;) Παπαροῦσαν τῶν Ἀργῶν (δὲν ἐνθυμῆσαι διὰ ποίαν με ἤρτητες;) Ναυαγὸν τῆς Κυθίας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσα ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Ἰ. οὐλοῦν δάπανήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσους δεχταί μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

Ὁ γάστρις τῶν ἰσων, ἐπὶ τὸν ὅποιον δεῖν νὰ γράφωσι τὰς ἰσῆς τῶν αἰ διαγωνισμάτων, πωλεῖται ἐν τῷ Πνευματικῷ μετὰ εἰς φασίλλου, ὄν ἰσῆς πρὸς τὴν 80 φῆλα και τὴν αἰσῆς φρ 1.

361. Αεξίγριφος.

Ἄν πρόθεσις διαύλαδον με ἕνα γράμμα ἐνώσης, Πόλιν ἐπὶ ἰταλικὴν εὐθὺς δὲ πανερώση.

362. Συλλαβὸς γριφους.

Ἔλασσε μία πρόθεσις εἰς ἕνα ποταμὸν, Ἐνωθῆσαν τὰ δύο μαζί κ' ἔκαμαν τοικίον.

363. Δημιουργὸς Ἀνίματα.

Στήν ἀρχὴ μαυρίζεις, Στὴ μέση κοκκινίζεις, Στὸ τέλος ἀσπρίζεις.

364. Μωσαϊκῶν.

Ὁ Κλέων, ὁ Ἡρακλεῖτος, ὁ Μένων, ὁ Φωαίων Ὁ Δάτις, ὁ Μαρδόνιος κ' ὁ ἔνδοκος Σχηπίας, Ἐπὶ τὸ σου δίδουν γράμματα μαζί νὰ τα κολλῆς

Και στρατηγὸν γνωστότατον μ' αὐτὰ νὰ σχηματίσῃς

365. Πυραμίς.

- + Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
- * + * = Χρονικὸν ἄισο.
- ** + ** = Κράτος εὐρωπ.
- * * * + * * * = Συγγραφεὺς ἀστ.
- * * * * + * * * * = Πόλις Βουλγαρικῆ

366. Λεξιθηρία.

Ποία λέξις ἔχει ἐπὶ τὴν

367. Κρωπογράφιαν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἄρθος.
- 2 8 8 7 8 = Πόλις ἐν νήσῳ.
- 3 1 6 5 7 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 4 6 2 = Ἐπίρρημα.
- 5 2 5 8 1 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
- 6 1 5 7 8 = Ἰθύς.
- 7 5 7 8 = Ζῶον.
- 8 4 3 4 5 7 8 = Νῆσος.

Ἐπιτὴν ὑπὸ τῆς ἰσῆς τῆς Ἀσπίδος

368. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως ἑπιμένου λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης και οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουν Μοῖσαν;

- 1, Φύλλον 2, Κῆπος 3, Νῆσος τῆς Ἠλλάδος 4, Σχῆμα 5, Σειρὴν 6, Ὄρος ἑλληνικὸν 7, Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων 8, Νηρηίς.

Ἐπιτὴν ὑπὸ τῆς ἰσῆς τῆς

369. Φωνηεντόλιπον

φβ - τς - δς - κ - δρ - φρης

Ἐπιτὴν ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀσπίδος

370. Γρίφος.

Η 1 1 1 1 + + κέται 67 εἶμαι Ρν

Ἐπιτὴν ὑπὸ τοῦ Ἐβραίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσπίδος τοῦ φύλλου 28.

262. Ἰππομέδουσα (Ἰππὸ, Μέδουσα).—263. Βανάνο-Ἀνανός.

264. ΝΑΙ 265 ΚΑΔΑΜΠΗΚΑ
ΑΔΑΜ ΙΔΑΟ
ΙΑΜΟΣ ΑΒΒΙ
ΜΟΝΗ ΙΝΙΟ
ΣΗΜ ΠΑΡΑΤΑΣΩ

266. Σπλάγγων.—267. Τῆ προσηύχη τοῦ Α: φθαρτὰ ἀπάρτα τὰ πράγματα. — 268. Διὰ τῶν γραμμάτων Κ



Γ: κυρτός, Σκύρος, Σκύλα, Φόρμις, κόστις. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΜΝΟΣ: Σκόμος.—369. ΔΑΤΙΣ (Δάκτυλος, Ἀντικειστος, Τροχαιοὺς, Ἰαμβος, Σπο. δέος.) — 270. Ἰεροκατήγορος ἱεροκατήγορος.— 271. Ἰ. πῆρχει ἕνασ ἀνθρωπίνος, ὁ ὅποιος φερθεῖ ἐκπλέμνος. Τὸ κεφαλαῖον τοῦ σχηματίζει τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ τοῦ ποδηλάτου, τὸ δὲ σῶμα του εἶνε τὸ πόδι τοῦ ποδηλάτου. Τώρα εἶνε σῶλον νὰ τον ἴδῃτε ἐκδηληθῆν εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα, ὅπως τον βλέπετε ἀπέναντι.

TOMOI

"ΤΗΣ ΔΙΑΔΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
TOMOI 14 (οἱ ἔτη: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τὸς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσόν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
TOMOI 8 (οἱ ἔτη: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
TOMOS 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
TOMOI 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 2,50. Χρυσὸν φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.
TOMOI 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 και 1903 ὃν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδειος φρ. 7.—Χρυσὸς φρ. 40.